

Universitätsbibliothek Paderborn

Homiliæ Qvadragesimales Reverendissimi D.ni P. F. Hieronymi Baptistæ De Lanvza Venerabilis memoriæ Episcopi Barbastrensis & Albarrazini, Ord. FF. Prædicatorum

Ex Hispanico idiomate in latinum perfectè fideliterq[ue] iuxta posteriorem omnium, nouamq[ue] editionem translatae, & ab innumeris cùm S. Scripturæ, tùm SS. Patrum typographicis erroribus emendatæ ... cum triplici Indice ...

Lanuza, Jerónimo Bautista de

Antverpiæ, 1649

§. 11. Hunc cum vidisset. Pauperculum vidit: hoc enim ei proprium est, & miseri, qua ratione & cuius vult.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53012](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53012)

§. II. Hunc cum vidisset, pauperculum vidit: hoc enim ei proprium est, & misereri, quatione & cuius vult.

scripserat, eius spei roborator, his tam Divinis verbis. *Intellectum tibi dabo, & instruam te in via hac, qua gradieris, firmabo super te oculos meos.* Attende, o David verba mea, hanc percipe doctrinam. Dum totus tibi deerit mundus, *Firmabo super te oculos meos*, ut nusquam tibi desim auxiliator.

Hac admonitione sibi animos resumebat piissima Esther, in regis Assueri palatio solitaria ubi tot inimici crudeles, infesti in eius populi que sui perditionem necemque conspirabant: ad Deum tremula confugit his eum verbis com-

pellaus tenerioribus. *Adiuvam me solitaviam, & cum procer te nullus est auxiliator alius: periculum meum in manibus meis est.* Hoc opus, hoc negotium tuum o Christiane: dum te gemis infirmum, suspiras tribulatum, queris desolatam, nullus est qui tibi manum porrigat, omnes te persequuntur, ab amicis desertus, solus, oculos suum in caelum dirige, Deum ro-

ga, *Aspice me & miserere mei: Respice me solitarium:* Tales quippe Deus aspicit, firmat super eos oculos suos. *Hunc cum vidisset.* Convenit hoc apprimè Divinae providentiæ, benignitatis suæ firmare lumina super pauperem derelictum. Vocatur Deus, cor mundi; ipse etenim est qui eius gerit curam, ut ne vel momento eum deserat incurus. *Cor* (teste D. Isidoro) dicitur a

curam: cor enim primario curandæ hominis vitæ incumbit, a quo & hæc dependet. Dormiente homine, quasi vigilias agit cor, & nec vel momento requiescit, continuo volitans motu, ut vitæ sollicitum, totius corporis intendens conseruationi, sensuum ac potentiarum, cunctis suam tribuens partibus virtutem, calorem naturalem, suæ quietis immemor, ut ea homo

perfruat. Hac ex causa, credunt aliqui a sponsa sponsum cor appellari, *Ego dormio & cor meum vigilat.* Et cum pars sit principalis, illud Deus ad partem sinistram declinavit, ibi enim sunt pulsus principales, palpitationes, & spiritus abundantiores. An non convenientius Deus cor ad dexteram collocasset partem vitæque principalem? O Divinam providentiam, iam lateri dextro providerat Deus de hepate, sanguinis origine in quo sunt spiritus vitales, ex quo eum aliæ emendicant partes. Sanguine abundat & calore naturali. Sinistram vero latus his nudum ac inops emendicat cui cor succurrit, ubi & ex professo ibi eius viget impulsus & spiritus. Talem esse Deum tu meditare.

Aliam signat rationem D. Bernard, ut cog-

31
L Anguidam hunc diuinis suis oculis inspe-
xit Christus: *Hunc cum vidisset*, Benedicat
nos Deus. An in illum Domine tuos de-
fectus oculos? An alii non erant illo nobiliores,
ditiores, magis expositi, cæteris digniores, cæ-
teris eminentiores, qui illic confluerant infir-
mi? Quis dubitat, quin fuerint & illic princi-
pes multi, viri honorarii, expectantes, lectu-
lis patentibus decumbentes, famulis consilipa-
ti paratissimi, ut ad primum aquæ motum eos
aquis immergerent te parandos? Olim accurrit
P inceptus ille Syriæ illustris Naaman, ad vnicam
ancillæ captivæ vocem, in terra Israel prophe-
tam esse Dei, qui infirmos curaret: quanto mag-
gis ex diversis regionibus audita huius medica-
bilis fama piseine cuncti convenirent, allec-
ti remedio illo quibuslibet infirmitatibus vni versa-
li, eodemque efficaci? Inter tantos, eosque in-
numeros, quos eo salutis atriaerat desideria-
rum, & qui eo accedentium primum patebant o-
culis, tua o Domine in pauperem, in angu-
lum reiectum, vix patulum, desertum, qui homi-
nem non habet adiutorem, benigne miseri-
corditer que lumina deflecluntur? Ita est, ut ap-
noscas, id quod ait David, a Deo pauperes as-
sumi, quos mundus deserit in adiutos. *Tibi de-
relictus est pauper.* Misericors & miserator Do-
minus cunctis providet creaturis. *Oculi omnium
in te sperant Domine, &c. aperis tu manum tuam
& implet omnia animalia benedictione.* Filiis per
parentum providet sollicitudinem, parentibus
per filiorum diligentiam, Divitibus per famu-
los, amicis per amicorum auxilium. Omni-
bus deficientibus adest Deus, sicut & pullis
cornuorum, a parentibus derelictis in nido &
pipientibus Deus accurrit modo quodam singu-
lari. *Pullis cornuorum innocantibus eum.* Et si-
cut oua struthionum in arena exposita transeu-
tium pedibus concalcanda Deus ipse fouet, &
excludit, ut ipse faceret: *Quando dereliquit
oua sua in terra, in forsitan in pulvere calefacies
eas?* Ille igitur, qui nec auribus, nec pullis
deest providas gubernator, dum nemo eorum
gerit curam, num homini deesse poterit, ab
omnibus derelicto? Misere gentium. Tunc
o Domine, inquit David, *Tibi derelictus est pau-
per.* Hanc ipsi Davidi Deus lectionem præ-

I. Paupe-
rum
Deus
curam
gerit.
Cant. c.
sol-

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

noscat, Deum suam conferre gratiam ac præstare misericordiam cui placuerit, & quomodo placuerit; proinde catholice dixerit D. Paul.

Rom. 9. 16

Non est volentis, neque currentis sed Dei miserentis

Can. 2. 8.

Ecce iste venit saliens in montibus, transilvens colles, Salit, multos deserit montes, sistit, & sedem figit in eo qui minus eminebat: transiluit colles & altiores prætergrediens, subsistit in eo qui cæteris est humilior, minusque caput attollit. Timero, (inquit. D. Bernard.) nec tibi obdiuitias promittas gratiæ securitatem, nec ob sapientiam, nobilitatem, Sacerdotium, doctoratum; nouit enim Deus altissimos omnes hos pertransilire montes, suos vero firmare oculos in paupericulum ac humilem, suipsius immemorem, & ab omnibus derelictum. Timeamus

D. Bern.

Ser. 3. 4. in

Can. 3.

nam non ad omnes montes perungit sponsum, & attendamus, sponsi saluiferus saltibus preparare nos, ne veluti a montibus Gelboe forte transcat: ad hoc salit, ut transiluat, qui non vult ad omnes perungere. Adest in templo cum Sacerdotibus &

Ioan. 9. 1.

Præteriens Iesus vidit hominem cæcum. Sistit, firmat vultum suum in pauperem cæcum adeo ab omnibus reiectum ut & ipsi eum parentes deseruissent, man inque retraxissent subsidiariam; lumen infundit quo solus ipse plus videt, quam omnes illi, qui oculi mundi habebantur. Salit ex Iudæa, quasi qui saltum edit, lumina figit in Samaritanam mulierem adulterio spurcam, venenis porcum, prædicandi Euangelii munus illi infundit. Vltorius profilit, mille doctores, vrbis primarios præterolat, ac faciem conuertit in publicanum vlturarium publicum, Apostolum creat & Euangelistam. Hæc eius est gratiæ qualitas, non ex operum nostrorum meritis. Saluum me fecit, quoniam voluit me. Laudat Dei misericordiam David.

II. 17. 20.

Porro alia latet ratio proposito nostro magis conueniens. Vidit languidum illum Iesus: erat enim ille in quo patentius piscinæ defectus notabatur. Magna huius virtus piscinæ, ex vna parte; quilibet enim sanabat infirmitates: sed ex altera parte valde limitata; cum nec semper virtutem suam exeret, nec in omnes, sed nec in multos, ac in vnicum tantum; hic totam piscinæ virtutem exhauriebat qui vero hoc euidentius & probabat & monstrabat, erat hic languens, triginta & octo annis iam longanmis, & ultra votum patiens suam sperabat salutem, quem piscina numquam restituit sanitati: virtus

enim eius, non ad eum se extendit, qui solus est sed ad eum qui ab alio in aquam demergitur, nec illi superest vlla piscinæ virtus, postquam ex ea primus iam sanus exiit. Hinc cum vidisset Iesus, & cognouisset: quia iam multum tempus haberet, q. d. Hoc operari intendo, ad quod se non extendit piscinæ virtus, & meam ostendere virtutem illa longe sup. riorcm; quæ nec tempori, nec primum accedenti, nec hominis adiutorio alligatur, sed cuius voluerò, misereor. Attendite: quod si ad sanandum potens sit piscina; ex Angelica virtute, maior multo mea est virtus, meique brachij fortitudo potentior, qui illum in pedes erigere sanum valeo, quem nec illa vnquam sanare poterit, sed nec poterit, idque non expectato motu aquarum Angelico, sed sola mea voluntate, & qua voluero ratione. Ad hoc igitur accedat Christus affabilis totus ac misis, ut eius se ostendat misericordiam, blando vultu, ridentibus oculis tacentem interrogat: *Vu sanus fieri?* Ad quid cum Domine interrogas? Vt ipse suam fateatur (respondet D. Chrysostom.) infirmitatem, & huius piscinæ virtutem declarat adeo esse relictam, ut eius vnquam se participantem posse fieri diffidat: cum eum solummodo curet, qui hominem habeat, tanta sedulum diligentia, ut primus aquis iniiciatur: hic enim totum secum defere virtutem. Sic ut nihil superest secundo: Audi igitur illum respondentem: *Hominem non habeo, ut cum turbata fuerit aqua, mittat me in piscinam: dum enim venio ego, alius &c.* Ob eandem rationem, dum diuinam suam explicat virtutem in panum multiplicatione, primum interrogat: *Vnde venimus panes?* Vt omnibus constet, nullum ibi medium inueniri: non enim pecuniæ sufficiebant, nec panes tantæ multitudini, & discussa veritate ad summum quinque panes hordeacei & duo pisces inueniebantur, Sed quid hæc interramos, cum præter mulieres, ac paruulos quinque millia vororum conserentur? Vt perpalam fiat, quod deficiente virtute ac potestate terrena, Christi virtus eleuetur, utique diuina ac suprema, quæ nec loco circumscripta, nec tempore coarctatur, nec numero definitur, ut quibus velit de cibo prouideat, & faciat quodcumque sederit animo.